

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **L. Č.**, bytem X, zastoupený ARIADNA, s.r.o., se sídlem Bořivojova 21, Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2014, č.j. 9214/14/5000-14101-706486,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2014, č.j. 9214/14/5000-14101-706486, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 11. 9. 2013, č.j. 1529223/13/3301-24801-711287.

Správce daně na základě výsledků daňové kontroly na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2009, zahájené dne 9. 9. 2010 (protokol č.j. 196750/10/303936707714), vydal dne 11. 9. 2013 dodatečný platební výměr, ve kterém žalobci doměřil daňovou ztrátu z činnosti dle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), za zdaňovací období 2009 o částku 1 050 000 Kč nižší, spolu s penále ve výši 52 500 Kč. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl ke stejnému závěru jako správce daně, že žalobce neprokázal nákup deklarovaného materiálu a uskutečnění montážních prací (montáž taškové plechové krytiny, trapézů a ohýbání a montáž klempířských prvků) od dodavatele REALWORK spol. s r.o. v hodnotě 1 050 000 Kč za tento materiál. Výdaj ve výši 1 050 000 Kč tak žalobce zahrnul do daňově účinných výdajů ve smyslu zákona o daních z příjmů neoprávněně.

Závěry žalovaného, resp. správce daně nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že svoje důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), unesl a v souladu s ustálenou judikaturou toto důkazní břemeno přešlo na správce daně, který měl prokazovat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků předložených žalobcem. Žalobce nesouhlasí s tím, že by takovou skutečností ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu mohla být nekontaktnost jeho dodavatele REALWORK spol. s r.o. a zmocněného zástupce pana M. D. v době provádění daňové kontroly.

Žalobce odmítá závěr správce daně, že by nepředložil konkrétní důkaz, kterým by prokázal, že předmětné práce uskutečnila společnost REALWORK spol. s r.o. a materiál a práce byly zaplacený. Poukazuje na to, že předložil fakturu, objednávku, doklady o zaplacení, rámcovou smlouvu o dílo ze dne 1. 5. 2009, přičemž se dle názoru žalobce jedná o listiny, jež prokazují, že materiál a práce byly této společnosti zaplacený.

Žalobce tedy oprávněně odmítl podepsat zprávu o daňové kontrole ze dne 2. 9. 2013, č.j. 227640/13/3301-05406-705637 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“), neboť tato zpráva neobsahovala hodnocení důkazů tak, jak je stanoveno v § 8 odst. 1 daňového řádu. Žalobce dále namítá, že postup správce daně i žalovaného byl v rozporu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené. Žalovaný uvádí, že se ztotožňuje s pojetím rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, které žalobce nastiňuje prostřednictvím ustálené judikatury. Žalovaný dodává, že pokud daňový subjekt zanes do svého účetnictví a následně daňového přiznání výdaj, je v případě pochybností povinen prokázat, že jej skutečně vynaložil tak, jak je deklarováno na příslušném účetním dokladu. Ovšem ani formálně perfektní doklady nemusí prokazovat, že k uskutečnění plnění fakticky došlo.

Žalovaný dále uvádí, že s hodnocením důkazů správcem daně byl žalobce prostřednictvím svého zástupce seznámen. Žalovaný tak uvádí, že odepření podpisu na zprávě o kontrole zástupcem žalobce bylo bezdůvodné.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Daňová kontrola daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2009 byla u žalobce zahájena dne 9. 9. 2010, tedy ještě za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Dokončena byla podle příslušných ustanovení daňového řádu (§ 264 daňového řádu) projednáním zprávy o daňové kontrole. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti pro věc podstatné.

V průběhu daňové kontroly byl žalobce vyzván k prokázání vynaložení výdajů, které měly být dle čtyř výdajových pokladních dokladů zaplacený v hotovosti, a to k úhradě faktury č. 2901000115 ze dne 25. 6. 2009 od společnosti REALWORK spol. s r.o. za montážní práce na akcích „Skokčice“, „Ostrata“ a ohýbání a montáž klempířských prvků. Žalobce byl vyzván k prokázání faktického přijetí uvedeného materiálu a služeb a předložení důkazních prostředků o jejich konkrétním použití k dosažení zdanitelných příjmů - na jaké stavbě byly použity, kdo jménem dodavatele se žalobcem jednal, komu konkrétně žalobce hotovost předal, jakým způsobem byl materiál dle jednotlivých podkladů dodán,

kdo zajišťoval přepravu a kdo materiál přepravoval, kdo konkrétně od žalobce materiál přebíral jako odběratel a kdo jej předával na straně dodavatele, popř. přepravce a kdo prováděl jednotlivé montážní práce. Žalobce na tuto výzvu reagoval tak, že předložil rámcovou smlouvu o dílo se společností REALWORK spol. s r.o., předmětnou fakturu, objednávku a pokladní doklady. Správce daně dále v návaznosti na vyjádření žalobce k výsledkům kontrolního zjištění vyslechl žalobcem navrhovaného svědka F. V., který uvedl, že společnost REALWORK spol. s r.o. žalobci pouze doporučil. Žalobce dále navrhl vyslechnout jako svědka M. D., který měl podle žalobce v roce 2009 za společnost REALWORK spol. s r.o. jednat. Vzhledem k tomu, že se správci daně nepodařilo M. D. doručit předvolání k výsledku na žádnou z adres, zjištěných v průběhu daňové kontroly, tento výsledek neproběhl. Dne 2. 9. 2013 proběhlo ústní jednání, jehož předmětem bylo projednání a předání zprávy o daňové kontrole (protokol č.j. 227547/13/3301-05406-705637). Zprávu o daňové kontrole žalobce a jeho zástupce odmítli podepsat, neboť její obsah považovali za nesprávný a neobjektivní. Žalobce byl přitom v rámci tohoto ústního jednání poučen o tom, že odepření podpisu zprávy o daňové kontrole bez dostatečného důvodu nemá vliv na použitelnost zprávy o daňové kontrole jako důkazního prostředku a okamžikem bezdůvodného odepření podpisu nastávají účinky projednání, oznámení zprávy o daňové kontrole a ukončení kontroly. Správce daně následně předal zástupci žalobce výtisk nepodepsané zprávy.

Spornou otázkou v posuzované věci je, zda žalobce splnil podmínky pro uplatnění výdaje ve výši 1 050 000 Kč ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tedy zda jej tvrzeným způsobem vynaložil a zda to v souladu s § 92 odst. 5 daňového řádu prokázal; jinými slovy zda prokázal vazbu vynaložení výdaje na jím prováděnou stavební činnost, která spočívala v oplášt'ování halových objektů a střech.

Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

V rámci daňové kontroly správce daně žalobce vyzval k předložení důkazních prostředků vztahujících se k jeho daňovému tvrzení, že skutečně vynaložil výdaj související s uskutečněním konkrétních obchodních transakcí mezi žalobcem a společností REALWORK spol. s r.o. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že správce daně je s ohledem na koncepci důkazního břemene daňového subjektu oprávněn v rámci daňové kontroly vyzvat daňový subjekt k prokázání jeho tvrzení.

Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena judikaturou Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že dokazování v průběhu daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí; neunesení důkazního břemene daňovým subjektem neznamena, že správce daně má povinnost relevantní důkazy sám vyhledávat (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005 ve věci sp. zn. 1 Afs 54/2004, publ. pod č. 1022/2007 Sb. NSS, ze dne 28. 4. 2005 ve věci sp. zn. 5 Afs 147/2004, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, a ze dne 14. 7. 2008 ve věci sp. zn. 8 Afs 70/2007, všechna citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Ústavní soud k tomu doplnil, že správce daně není oprávněn vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (nález ÚS ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/1995, č. 133/1996 Sb.). Pravidlo, že v daňovém řízení spočívá důkazní břemeno na daňovém subjektu, má některé výjimky. Pro posuzovaný případ relevantní výjimka je obsažena ve výše citovaném § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, přičemž dále platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzuje jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu).

Takto provedená právní úprava vytváří vyvážený komplex povinností tvrzení a povinností důkazní mezi daňovým subjektem a správcem daně. Daňový subjekt tak má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného (v tomto případě z § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů). V posuzovaném případě tedy žalobce byl povinen tvrdit, že jím uváděné výdaje skutečně vynaložil, a to v tvrzené výši a v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů v daném zdaňovacím období. Není tak důvodná námitka, že by správce daně resp. žalovaný postupovali v rozporu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Prokazování uskutečnění výdaje je prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba trvat na souladu skutečného stavu se stavem formálním. Daňový subjekt je povinen vést účetnictví (§ 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví), či jiné povinné záznamy a evidence (zejm. § 7b zákona o daních z příjmů). K souvislosti účetnictví a § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků [resp. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu] se již dříve Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze

dne 30. 1. 2008 č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, č. 1572/2008 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí uvedl, že „*smyslem a účelem účetnictví je poskytnout tomu, kdo je vede, i oprávněné třetí osobě (ve věcech daní tedy správci daně) věrohodný, úplný, průkazný a správný přehled o jeho předmětu [viz § 7 o účetnictví a shora již zmíněný § 31 odst. 8 písm. c) d. ř.], kterým je – zjednodušeně řečeno – hospodaření daňového subjektu. Z hlediska metod zaznamenávání se u účetnictví jedná o standardizovaný, formalizovaný a značně detailní přehled o hospodaření, který by, je-li veden předepsaným způsobem, neměl umožnit, aby o hospodaření dotyčného daňového subjektu byl podán zkreslený obraz. Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [§ 31 odst. 8 písm. c) d. ř.], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné.*“.

Nesrovnalosti v účetnictví mohou tedy být důvodem vzniku pochybností ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, jejichž důsledkem je přechod důkazního břemene ze správce daně zpět na daňový subjekt. Ne každá chyba v účetnictví ale způsobuje takovou intenzitu pochybností, která je schopna účinku přenesení důkazního břemene. Jak Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozhodnutí uvedl, tento následek mají „*pouze takové nesrovnalosti, jež přímo (nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním účetním případě) či nepřímo (celkovou nevěrohodností účetnictví, i když toto na první pohled o konkrétním účetním případě předepsané informace poskytuje) zatemní obraz o hospodaření daňového subjektu. Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno vyplývající z § 31 odst. 8 písm. c) d. ř.*“. Dokáže-li správce daně v tomto smyslu prokázat takovéto nesrovnalosti, unesl svoje důkazní břemeno a je opět na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností. Daňový subjekt může buďto setrvat na svých původních tvrzeních a doložit, že přes vzniklé pochybnosti se obchodní transakce udála tak, jak o ní bylo účtováno, anebo naopak korigovat svá původní tvrzení a tato nová tvrzení prokázat.

V daném případě správce daně unesl své důkazní břemeno, neboť prokázal, že o souladu stěžovatelova účetnictví ve vztahu ke sporné obchodní transakci jsou pochybnosti. Tyto pochybnosti spočívaly v tom, že žalobce neprokázal, kde konkrétně montážní práce a v jakém rozsahu byly provedeny, kým mu byly dodány a komu zaplacený, a to i v kontextu výsledků dožádání (odpověď Finančního úřadu pro Prahu 1 na dožádání ze dne 18. 2. 2011, ev. pod č.j. 49448/11, podle něhož je společnost REALWORK spol. s r.o. nekontaktní). Žalobce k výzvě správce daně ze dne 1. 6. 2011 předložil doklady osvědčující pouze formální stránku věci. Z předložené rámcové smlouvy o dílo uzavřené dne 1. 5. 2009 mezi žalobcem a REALWORK spol. s r.o. nic konkrétního nevyplývalo. Předmětem smlouvy jsou stavební práce, zemní práce a montážní práce, přičemž zhotovitel se zavazuje na

základě této smlouvy provést dílo od 1. 5. 2009 do 31. 8. 2009. Podle této smlouvy bude cena za dílo stanovena jednotlivými objednávkami a platba bude probíhat v hotovosti dle soupisu provedených prací. Žádné bližší informace o vzájemné spolupráci smluvních stran z předložené rámcové smlouvy o dílo neplynou. Není tu konkretizováno ani místo plnění, a ani o jaké konkrétní plnění se má jednat. Specifikace díla jako stavební práce, zemní práce a montážní práce je pouze obecná. Obsah této smlouvy tedy nijak neprokládá, v jakém rozsahu bylo dílo provedeno a konkrétně kde a kdy došlo k dokončení a předání díla. Žalobce žádný konkrétní doklad o předání a převzetí díla (např. předávací protokol) nepředložil. Lze přitom racionálně očekávat, že doklad o předání a převzetí díla je pro objednatele podstatným dokumentem již pro možné uplatnění odpovědnosti za vady díla či uplatnění smluvních sankcí za nedodržení termínu plnění (čl. IV. bod 4. a čl. V. bod 2. smlouvy). Taktéž objednávka č. 2009 neobsahovala charakter a účel stavby, nebylo na ní uvedeno datum, jako název a místo stavby bylo uvedeno dílna Ostrata, cena 1 050 000 Kč bez DPH a byl uveden pouze termín zahájení stavby od 1. 5. 2009.

Pokud jde o jiné důkazní prostředky než listinné, správce daně vyslechl žalobcem navrhovaného svědka F. V. Jeho výslech však nepřinesl bližší podrobnosti o skutkovém stavu věci, neboť tento svědek uvedl, že tuto společnost pouze žalobci doporučil, za tuto společnost nikdy nejednal, jejího jednatele R. C. zná, ale dlouho ho neviděl, kontakt na něj nemá. F. V. tak neuvedl žádné konkrétní informace ke spolupráci mezi žalobcem a společností REALWORK spol. s r.o. Žalobce se přitom tohoto výsledku zúčastnil a navrhl výslech dalšího svědka, kterého se však ke svědecké výpovědi nepodařilo předvolat.

Ze žádného z žalobcem předložených dokladů a ani výsledkem svědka F. V. nebyla prokázána fakticita plnění a oprávněnost vynaložení 1 050 000 Kč jako výdaje sloužícího k dosažení příjmů žalobce. Nekontaktnost a neplnění daňové povinnosti dodavatelem (společností REALWORK spol. s r.o.) tedy samy bez dalšího nebyly důvodem vedoucím k pochybnostem správce daně o reálném provedení celé obchodní transakce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č.j. 1 Afs 120/2014-34). Na žalobce nepřešlo důkazní břemeno z důvodu týkajícího se společnosti REALWORK spol. s r.o., nýbrž z důvodu nedostatečnosti jím předložených listin. Tyto nesrovnalosti měl žalobce možnost vyjasnit, a to předložením důkazních prostředků, které by jasně prokázaly, že k předmětné obchodní transakci se společností REALWORK spol. s r. o. skutečně došlo. Soud tedy dospěl k závěru, že není důvodná námitka rozporu postupu správce daně s § 8 odst. 1 daňového řádu. Správci daně se podařilo unést důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu a bylo tedy na žalobci, aby prokázal, že se předmětné obchodní transakce vskutku udály tak, jak bylo uvedeno na předložených dokladech o výdajích.

Pokud jde o projednání zprávy o daňové kontrole, k tomu lze odkázat na § 88 odst. 2 daňového řádu, podle něhož správce daně seznámí daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a předloží mu jej k vyjádření.

Podle § 88 odst. 6 daňového řádu odepření podpisu zprávy o daňové kontrole kontrolovaným daňovým subjektem bez dostatečného důvodu nemá vliv na použitelnost zprávy o daňové kontrole jako důkazního prostředku. O tomto musí být ve zprávě kontrolovaný daňový subjekt prokazatelně poučen. Okamžikem bezdůvodného odepření podpisu nastávají též účinky projednání, oznámení zprávy o daňové kontrole a ukončení kontroly.

Namítal-li žalobce, že důvodem pro odmítnutí podepsání zprávy o kontrole bylo nedostatečné hodnocení důkazů správcem daně, lze v tomto směru odkázat na stranu 4 až 9 této zprávy, kde je hodnocení důkazů podrobně rozebráno. Nelze tedy souhlasit s tím, že by hodnocení důkazů správcem daně neproběhlo. S ohledem na to, že ze strany správce daně bylo vynaloženo dostatečné úsilí, aby zpráva o daňové kontrole byla řádně projednána, a žalobci k tomu byl poskytnut dostatečný procesní prostor, shledává i zdejší soud odepření podpisu na této zprávě jako nedůvodné. Projednání zprávy o daňové kontrole a ukončení daňové kontroly v nyní projednávané věci tedy nastalo dnem 2. 9. 2013, při ústním jednání se žalobcem a jeho zástupcem (§ 88 odst. 6 daňového řádu).

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. listopadu 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu